

øgelse af Brevbærernes Tal. Det oplyses nemlig, at Forholdet nu er saadant, at samtlige Brevbærere deltage i den første Omdeling om Morgenen og allerede nu have vanskeligt ved at være tilbage saa tidligt, at anden Omdeling kan begynde Kl. 9 $\frac{1}{2}$, endsige da, at den skulde kunne begynde endnu før.

Ved Siden af dette Ønske fra Forretningsverdenens Side er der fremkommet et andet fra de københavnske Postbude om en noget kortere Arbejdstid end hidtil, især da om et formindsket Aftenarbejde. Naar det huskes, at for største Delen af Postbudene er Brevbærerstillingen Slutstillingen, de naa til, saa er det et meget rimeligt Ønske fra Folk, der skulle møde allerede Kl. 6 $\frac{1}{2}$ om Morgenen og først ere færdige Kl. 8—9 om Aftenen, at de faa en noget kortere Arbejdstid. Som det nu er, kunne de aldrig faa nogen Aften fri, bortset fra Søn- og Helligdage. Postbudene have i sin Tid andraget om at faa den sidste Ombæring, som finder Sted Kl. 7 $\frac{1}{2}$ eller 7 $\frac{3}{4}$, strøget; men det er naturligvis et Tilbageskridt, som det af Hensyn til Publikum vil blive meget vanskeligt at gøre. Tværtimod lyder der allerede nu Klager over, at den Post, som om Aftenen indkommer over Kalundborg fra Jylland, ikke allerede kan omdeles samme Aften.

Det vilde være ønskeligt, om begge disse to retfærdige Krav saa vidt muligt kunde blive opfyldte, og efter Oplysninger, jeg har Grund til at stole paa, vil det i det væsentlige kunne ske, naar Postbudenes Antal bliver forøget med 57, hvilket vil medføre en Merudgift af omtrent 70,000 Kr. om Aaret. Derved vilde det opnaas, at Publikum i de indre Bydele, altsaa i Distrikterne K, B og C, i det egentlige Forretningskvarter, vilde kunne faa Posten en halv eller hel Time tidligere end nu paa alle Hovedombæring, og at Postbudenes Arbejdstid i disse samme Distrikter vilde kunne indskrænkes til omtrent 8 Timer daglig, altsaa blive et Par Timer kortere end nu. De ville saa ogsaa kunne faa hver fjerde Aften og hver fjerde Morgen fri. Ved at gøre denne Forskel mellem de indre og de ydre Distrikter vilde der endvidere kunne opnaas et naturligt Avancement for de ældre Brevbærere. Tjenesten paa de ydre Kontorer vilde blive den samme som nu, men Tjenesten paa de indre Kontorer blive lettere og kortere. Det vilde altsaa blive muligt at forfremme Postbudene fra de ydre Kontorer til de indre og derved

skabe et Avancement for de ældre Mænd i Tjenesten, noget, som utvivlsomt vilde skærpe Iveren hos de paagældende for at udføre deres Arbejde godt.

Det er denne Henstilling, jeg gerne vil gøre til den højtærede Indenrigsminister, og jeg beder Ministeren tage det Hensyn dertil, som han mener at kunne forsvare.

W. Neergaard: Jeg vilde gerne gøre et Par Bemærkninger angaaende det Samraad, hvorved der er forhandlet om Landpostbudenes Beklædning. Det staar opført under Nr. 30 i Betænkningen. Landpostbudenes Fordringer gaa, som bekendt, ud paa, at de med Hensyn til Uniformsspørgsmaalet maa blive stilledes paa samme Maade som deres Kolleger i Byerne, og det forekommer mig, at denne Fordring er vel begrundet. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Minister og Finansudvalget at imødekomme de Fordringer, der paa dette Punkt ere stilledes fra Landpostbudenes Side, og jeg skal tillade mig nærmere at motivere dette.

Den højeste Løn, som Landpostbudene kunne opnaa, er nu 990 Kr., medens den højeste Løn, som opnaas af Postbudene i Provsbyerne, er 1,400 Kr. Jeg finder nu, at det er meget rimeligt, at der er en endogsaa ret betydelig Forskel mellem Lønningerne af disse to Klasser af Postbude, idet det jo maa erkendes fra alle Sider, at Levvilkårene i Byerne ere ret betydelig dyrere, end de ere paa Landet.

Om man nu netop har truffet det rette ved denne Forskel paa omtrent 400 Kr., skal jeg lade være usagt, men i alt Fald tror jeg, at disse 400 Kr. fuldt ud ækvivalere det, som det er dyrere at leve i Byen end paa Landet. Men der er ogsaa, naar man sammenligner Forholdet for Landpostbudes og Bypostbudes Vedkommende, en Forskel paa to andre Punkter. Det ene Punkt er i Sygdomstilfælde. Naar et Postbud i Byen bliver sygt, har han kun at melde det paa Kontoret, der bliver da givet Ordre til, at et Reservepostbud skal udgaa. Noget saadant finder derimod ikke Sted for Landpostbudets Vedkommende. Jeg vil tillade mig at henlede den højtærede Indenrigsministers Opmærksomhed derpaa og bede ham se med Velvillie paa det Krav, som der fra Landpostbudene stilles om ogsaa paa dette Omraade at blive stilledes lige med Bypostbudene. Det bør de blive, og det ikke alene for deres egen Skyld, men ogsaa for Publikums Skyld, idet den nuværende Ordning, hvorefter Landpostbudene i Sygdomstilfælde skulle lade deres